

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku skazanego **M. W.**
o wznowienie postępowania
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 maja 2013 r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Przewodniczącego II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 marca 2013r., odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

postanowił:
uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

M. W. za pośrednictwem Prokuratury Rejonowej w P. skierował do Prokuratora Generalnego pismo datowane 24 grudnia 2012 r., w którym powołując się na „art. 540 p 1 p 1 i 2 w związku z art. 542 p 1 k.p.k. w związku z art. 258 p 1 i 3 k.k.” domagał się wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w R. sygn. akt V Ka .../08. Wymieniona Prokuratura pismo M. W. przekazała Sądowi Rejonowemu w P., skąd drogą służbową trafiło do Sądu Apelacyjnego. Zarządzeniem z dnia 26 lutego 2013 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego tego Sądu na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 i 2 k.p.k. wezwał M. W. do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata albo radcę prawnego w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

Skazany nie zastosował się do tego wezwania, natomiast sporządził kolejne pismo datowane 7 marca 2013 r., w którym domagał się przekazania przedmiotowego wniosku adresatowi, do którego był skierowany, tj. Prokuratorowi Generalnemu („do podpisania zgodnie z prawem”), jednak alternatywnie zwrócił się też o przydzielenie obrońcy z urzędu (wskazał konkretnego adwokata, do którego ma zaufanie) wywodząc, że z uwagi na brak pieniędzy nie może sam ustanowić obrońcy.

Zarządzeniem z dnia 13 marca 2013 r., Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 120 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez M. W. wskazując, że nieusunięty przez niego brak formalny powoduje bezskuteczność wniosku oraz odmowę jego przyjęcia z mocy powołanych przepisów. W uzasadnieniu zarządzenia w żaden sposób nie nawiązano do wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany. Nie wskazał, jaką normę prawną uważa za naruszoną, natomiast ponownie zwrócił uwagę, że „wniosek sam w sobie zawiera adresata czyli Prokuratora Generalnego”, w związku z czym zażądał przekazania wniosku temu organowi, nadto powtórzył prośbę o wyznaczenie z urzędu pełnomocnika w osobie wskazanego imiennie adwokata.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Widoczna jest determinacja M. W. w dążeniu do wzruszenia skazującego go wyroku, podobnie jak nieznajomość zasad rządzących procedurą wznowieniową. Zgodnie z art. 544 § 1 k.p.k. w kwestii wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem sądu okręgowego orzeka sąd apelacyjny, zatem do tego sądu, a nie do Prokuratora Generalnego skazany powinien skierować należycie uzasadniony wniosek. Z tego punktu widzenia nie było postąpieniem niewłaściwym zainicjowanie przez Prokuraturę Rejonową w P. przekazania nadesłanego przez M. W. wniosku właściwemu sądowi, tj. Sądowi Apelacyjnemu. Jeżeli natomiast zainteresowany sam nie chciał złożyć wniosku o wznowienie postępowania, a jedynie dążył do przedstawienia swojej sprawy Prokuratorowi Generalnemu po to, by organ ten spowodował złożenie wniosku o wznowienie przez podległego mu prokuratora na zasadzie art. 542 § 1 k.p.k., to powinien jasno zakomunikować to Sądowi

Apelacyjnemu. W każdym razie i teraz nie ma przeszkód, by stosowne pismo skazany przesłał bezpośrednio na adres Prokuratora Generalnego.

Zarządzenia wydane w Sądzie Apelacyjnym znajdują oparcie w przepisach powołanych jako ich podstawa prawna. Tym niemniej zaskarżone zarządzenie należało uchylić, bowiem zostało wydane bez jakiegokolwiek odniesienia się do wniosku skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu. Co prawda, we wspomnianym piśmie z 7 marca 2013 r. M. W. nadmienia, iż wcześniej miał wyznaczonego obrońcę, a z użytych przez niego sformułowań można wnioskować, że również chodziło o wznowienie postępowania, jednak w zaskarżonym zarządzeniu nie ma o tym mowy, zatem nie jest jasne, czy z tego właśnie powodu, czy przez przeoczenie został pominięty zawarty w tym piśmie wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

W toku dalszego procedowania Przewodniczący Wydziału weźmie pod uwagę, że po wezwaniu go do usunięcia braku formalnego wniosku, skazany wystąpił o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu do dokonania czynności, o której mowa w art. 84 § 3 k.k., jednak celowe wydaje się również ostateczne wyjaśnienie, czy M. W. pismo z 24 grudnia 2012 r. traktuje jako wniosek o wznowienie postępowania w swojej sprawie, czy też jako skierowaną do Prokuratora Generalnego prośbę o spowodowanie, by wniosek taki został wniesiony przez właściwego prokuratora. Na taką możliwość wskazuje treść zażalenia, jak też ten fragment pisma z dnia 7 marca 2013 r., w którym skazany zaznacza, że nie pisał wniosku do Sądu Apelacyjnego wznowienie ale zwracał się do Prokuratora Generalnego o podpisanie takiego wniosku.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie